

8 MART, HAKLARINI BEKLEYENLERİN DEĞİL HAKLARI İÇİN MÜCADELE EDENLERİNDİR!

Biz kadınlar, emperyalist sistem ve onun zincirinin tüm halkası olan gerici-erkek egemen zihniyetten bu yıl ki 8 Mart'ta da "kadın haklarında" çok ilerledikleri iddialarını dinleyeceğiz. Onlar, çalışma yaşamından sosyal yaşama ve temel haklara kadar biz kadınların özgürlüklerinin genişlediğini, genişlemesi gerektiğini 8 Mart vesilesiyle bir kez daha çıkıp TV'lerde, meclislerde, meydanlarda, kürsülerde, uluslararası platformlarda dile getirecekler. 8 Mart vesilesiyle "Dünya Kadınlar Gününü" bizden daha büyük bir coşkuyla kutlayacaklar, kadın haklarına yönelik nutuklar atacaklar.

Bir yandan kadın haklarında ne kadar ilerleme kaydettikleri yalanını bize anlatırken diğer yandan 8 Mart'ın tarihsel anlamını, içeriğini ve özünü karartacaklar. Kadınların hak ve özgürlük mücadelesinin sınıfsal yapısını gözden kaçırıp, kadınlara haklarını bahşedenin kendileri olduğunu eda edecekler.

Oysa biz gerçeğin ne olduğunu biliyoruz. 8 Mart 1857'de New York'ta 40 bin kadın işçinin örgütlediği "16 saatlik işgününün 10 saate indirilmesi ve eşit işe eşit ücret" talebiyle başlayan bir grevin kanlı tarihidir. Yapılan grevde binlerce işçi kadın polis tarafından patronların da desteğiyle fabrikaya kilitlenerek 129 grevci işçi yakılarak katledildi. İlk olarak Clara Zetkin'in önerisiyle 1910 yılında Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda, katledilen kadın grevciler anısına 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bizlere armağan edildi.

Bizim olan 8 Mart'ın sınıfsal karakterini karartarak kadın haklarını dillerine dolayan emperyalist burjuvazi ve tüm gerici güçlerin gerçekliği ise bambaşkadır. Türkiye gibi yarı-feodal yarı-sömürge olan onlarca ülkede en temel haklarımız dahi çöldeki vaha gibidir. Yaşam hakkımız, dokunulmazlığımız, özgürlüğümüz ve güvenliğimiz, yerleşme ve seyahat özgürlüğümüz, düşünce ve kanaat hürriyetimiz, ekonomik özgürlüğümüz, çalışma ve boşanma hakkımız, siyaset yapmamız gibi birçok temel hakkın kullanımı hem ulaşılması zor hem de kullanım durumunda katledilmemizle, şiddete maruz kalmamızla, tecrit edilmemizle, toplumsal baskıya uğramamızla sonuçlanacak haklar durumundadır. Türkiye'de sadece 2024 Ocak ayında çeşitli nedenlerle 52 kadın katledilmiştir. Türkiye'nin yanında Hindistan, Afganistan, Pakistan, Ortadoğu ülkeleri, Latin Amerika, Afrika gibi ülkelerde biz kadınlara yönelik vahşi şiddet, öldürme sıradan bir durumdur.

Avrupa gibi "medeniyetin merkezi" olan ülkelerde ise biz kadınların, temel haklara ulaşımımız daha kolay gibi görünse de toplumsal ilişkiler erkek egemenliğin yönlendiriciliğindedir. Bunun karşılığı ise fiziki şiddet, duygusal ve psikolojik baskı, ekonomik abluka olarak bize geri dönmektedir. Emperyalistler savaş tamtamlarının sesini yükselttiğinde, ona bağlı olarak silahlanmayı artırmaları ve şovenizme daha fazla ihtiyaç duyduklarında tüm bunların doğasında olan güç gösterisi karşımıza çıkmaktadır. Bu güç gösterisinde ilk ve en çok mağduriyet ise bize erkek egemenliğin dili, tutumu ve baskısı olarak dönmektedir. Bunun karşılığı ise daha fazla şiddet, daha fazla sınırlanmışlık, daha fazla kadın cinayeti olmaktadır. 27 Şubat günü 24 saat içinde 7 kadının katledilmesi bu tırmanın sadece bir sonucudur. Bizler, özgürlüğün merkezi olarak sunulan Avrupa'da başka sorunlar da yaşıyoruz. Esnek çalışma koşullarında ana istihdam gücüyüz. Daha az ücretle çalışmaya "mahkûm ediliyoruz". Ev işleri için hala esas görevli durumundayız. Yaşanan yoksullaşmanın tüm sonuçları, stresi, gerginliği ve çilesi yine önce biz kadınlara yüklenmektedir. Temel haklara ulaşma noktasında çeşitli zorluklarla karşı karşıya olan biz emekçi kadınlar bir de daha ağır çalışma koşulları, mobing ve ucuz iş gücü durumundayız. Bu ekonomik kriz, savaş çığırtkanlığı, şovenizmin tırmandırılmasıyla daha fazla açığa çıkmaktadır.

Haklara ve emekçi kadınlara düşman olan emperyalistler, çıkardıkları ya da kışkırttıkları savaşta gerçek yüzlerini asla gizleyememektedir. Filistin'de Siyonist İsrail'in savaş makinası çocuk, kadın, yaşlı demeksizin bir katliam yapmaktadır. Bu vahşette kadınlar zayıf halka durumundadır. Bir yandan acımasız bir ablukayla katledilirken diğer yandan ise ateşkes çalışmalarında "mazlumlaştırılan" nesne olarak ele alınmaktadır. Emperyalistler Filistin direnişini karalamak için yine biz kadınların bedeni üzerinden psikolojik savaşı geliştirmektedir. "Barbar Filistinliler" figüründe kadın sorunu iki yüzlüce bir kaldıraç çevrilmektedir.

Çürümüş emperyalist sistem, çıkardığı ve kışkırttığı savaşlar ve yarı-sömürge politikasıyla, yarattığı ekonomik yıkımla büyük çaplı bir göçmenlik sorunu yaratmaktadır. Göç yolları vahşi bir kaçakçılık sisteminin ağındadır.

Bu yollarda biz kadınlar taciz, tecavüz ve her türlü şiddete uğramaktayız. Göçmen olarak başka ülkelere yerleşen kadınların çilesi ise son bulmamaktadır. Ucuz iş gücü olmak bir zorunluluk olarak dayatılmaktadır. Bunun yanında geldiği toplumla bulunduğu toplumun kültürü arasında adeta sıkıştırılmakta, her türlü zorluğa göğüs germeye mahkûm kalmaktadır. Cinsel şiddete ve tacize yine en fazla emekçi göçmen kadınlar maruz kalmaktadır. Temel haklarına ulaşma noktasında hem bilinç hem donanım hem yetersizlik hem de kadın kimliğinin tüm zorluklarını yaşamaktadırlar. Devlet sisteminin, ailenin, toplumsal yaşamın engelleyici, baskıcı, sınırlayıcı tüm yanları emekçi göçmen kadınlar için yaşamının bir parçası durumundadır.

Çürüyen sermayesi, yozlaşan kültürü, iki yüzlü demokrasisi, diğer karakteri savaş olan yapısıyla emperyalist sistem biz kadınların haklarını, özgürlüğünü gasp eden, bizi erkek egemen şiddet girdabı içine sürükleyen her türlü gericiliğin üretim merkezi durumundadır. Yarı-sömürgelerinde feodal güçlerle kurduğu ittifaklar kadınlara düşmandır. Kendi ülkelerinde silahlanma, savaş siyaseti ve tırmandırdığı şovenizm aynı zamanda kültürel olarak erkek egemenliğini temel alır, kadın düşmanlığını besler. Olanla yetinmemiz, kaderimize razı gelmemiz için ağzımıza çaldıkları bir parmak bal erkek egemenliğini de içeren sömürücü, kan emici, kadın düşmanı sistemlerini kabul etmemiz içindir.

Kabul etmeyeceğiz. Razi gelmeyeceğiz. Mücadelemizden geri durmayacağız. Sınırlanmış, göstermelik haklarla yetinmeyeceğiz. Sömürünün, şiddetin, yokluğun, yoksulluğun, saldırganlığın, haksız savaşların kaynağı kurumadan emekçi kadınların kurtuluşu olmayacaktır. Daha azıyla değil tam kurtuluş bilinciyle kavgamızı büyüteceğiz. Kavgamızı liberal ruhla değil devrimci ruhla şekillendireceğiz.

Bu nedenle 8 Mart ne salt “kadınlar günü”dür, ne de kapitalizmin tüketim kültürünün aracıdır.

8 Mart;

- Emperyalist haksız savaşlara karşı mücadele çağrısıdır.
- İşçi-emekçi kadınların yaşadıkları katmerli sömürüye ve ezilmişliğe karşı başkaldırı çağrısıdır.
- Sömürünün arttığı, kölelik yasalarının dayatıldığı bu süreçte devrimci kadın örgütlenmesini ve mücadelesini büyütmeye çağrısıdır.
- Ataerkil kültürün, dinsel gericiliğin tüm dayatmalarına, her türden ayrımcılığa karşı mücadele çağrısıdır.
- Komünist, devrimci ve ilerici kadınlara yönelik zindanda, gözaltlarında, sokakta uygulanan devlet şiddetine karşı örgütlenme çağrısıdır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü Mor Kızıl Kolektif olarak “**yılgınlığa ve umutsuzluğa**” meydan okuyarak, kadın düşmanlığını parçalayarak, emperyalist yağma ve sömürüye yönelerek, faşizmin ve feodalizmin bizi zincirlemesine asla izin vermemeyerek sokaklarda, meydanlarda tüm coşkuyla kutlayacağız.

**YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
SINIFSAK, CİNSEL, ULUSAL SÖMÜRÜYE SON!
EMPERYALİST SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞINA, SÖMÜRÜYE VE ASALAKLIĞA HAYIR!**

MOR KIZIL KOLEKTİF

MART 2024

MOR-KIZIL KOLEKTİF